

обладнання протягом першої половини корисного строку його використання.

Список використаних джерел

1. Громова О. М., Гетьман О. Л. Шляхи та механізми екологізації секторів економіки. В кн.: Інституціональні засади екологізації розвитку секторів національної економіки: монографія / [Буркинський Б. В. та ін.] ; за наук. ред. Б. В. Буркинського, Л. Є. Купінець; ІПРЕЕД НАН України. – Одеса : ІПРЕЕД НАН України, 2017. – С. 469.

НАЦІОНАЛЬНА ІННОВАЦІЙНА СИСТЕМА ЯК УМОВА ЗРОСТАННЯ КОНКУРЕНТОСПРОМОЖНОСТІ ЕКОНОМІКИ

*Дмитренко О. В., к. е. н., доцент,
Іващенко П. О., к. е. н., доцент,
Харківський національний університет
імені В. Н. Каразіна*

Найважливішим завданням національної економіки в сучасних умовах є забезпечення випуску високоякісної конкурентоспроможної продукції. Від вирішення цього завдання залежать темпи економічного розвитку країни та її національний престиж. Конкурентоспроможність країни є показником стану і перспектив розвитку господарської системи, що визначає характер участі цієї країни в міжнародному поділі праці, виступає гарантією економічної безпеки і забезпечує здатність країни в умовах міжнародної конкуренції виробляти товари і послуги, які задовольняють вимогам світового ринку.

На етапі постіндустріального суспільства конкурентоспроможність національних економік все в більшій мірі визначається здатністю до інновацій і сприйняття нових досягнень. В даний час наша країна володіє значним

інноваційним, інтелектуальним і творчим потенціалом, який не має поки що істотного впливу на економіку. Причина цього – провали влади в формуванні інноваційної політики, стимулюванні інноваційної діяльності, які базуються на виборі стратегічних напрямків та орієнтирів науково-технічного та соціально-економічного розвитку.

Для країн з трансформаційною економікою активізація інноваційних процесів є основою посилення конкурентоспроможності на світовому ринку. У зв'язку з цим актуального значення для України набуває формування інституційних механізмів та інфраструктури інноваційної моделі економіки на різних рівнях: національному, регіональному і локальному. При цьому необхідно враховувати позитивний досвід країн, що мають високий рівень інноваційної активності в створенні ефективно функціонуючої національної інноваційної системи.

Серед передумов розвитку інноваційних систем «можна виділити:

- технологічний розвиток суспільства, вдосконалення форм і методів міжнародної торгівлі товарами, яке повинно супроводжуватися поданням нових видів високотехнологічних послуг;

- глобалізацію світової економіки, розширення виробничої активності компаній різних країн, яке вимагає пошуку і впровадження нових інноваційних методів організації та управління їх діяльністю на глобальному ринку» [1, с. 21].

Україна володіє значним інноваційним інтелектуальним і творчим потенціалом, який, однак, істотного впливу на економіку поки не має, що є результатом помилок в проведенні інноваційної політики, стимулювання інноваційної діяльності, що базується на виборі стратегічних напрямків і орієнтирів науково-технічного та соціально-економічного розвитку.

У той же час ринковий механізм, особливо такий, який недостатньо сформувався, що характерно для економіки України, не може сам по собі стимулювати і забезпечувати інноваційну активність економічних агентів. Він повинен бути розширений за рахунок системи державного впливу для створення сприятливих умов для інноваційних процесів. Відповідно до цього в сукупності заходів регулювання інноваційної активності необхідно виділити два їх види: по формуванню загальноекономічних чинників і умов, які сприяють нововведенням, а також за впливом на інноваційний процес.

У світовій практиці накопичений великий досвід державного регулювання інноваційної сфери. Такий досвід корисний при дослідженні інноваційних процесів, що відбуваються в Україні.

Шляхи вирішення завдань інноваційного розвитку в кожній окремій країні мають свої особливості, пов'язані з конкретними економічними умовами, існуючим технологічним укладом, з накопиченням наукового і науково-технічного потенціалу, з кадровими, фінансовими, організаційними, природними та іншими ресурсами.

В даний час має бути реалізована інноваційна промислова політика на базі науково-інноваційних заділів, створених вітчизняною фундаментальною наукою відповідно до довгострокової стратегії розвитку конкурентоспроможної наукомісткої промисловості, заснованої на знаннях і інноваціях. Така програма повинна стати базисним документом щодо реалізації державної промислової політики на довгостроковий період. У стратегічному плані розвиток промислових інноваційних процесів в Україні можна звести до чотирьох основних напрямків, які значно розрізняються в процесі розгортання довгострокової стратегії розвитку наукомісткої промисловості: перше – відновлення і організація високотехнологічних виробництв, що ґрунтуються на

українських інноваційних технологіях, конкурентоспроможних на світовому ринку; друге – імпортозаміщення зарубіжних високотехнологічних товарів вітчизняними на основі розкриття їх унікальності (у порівнянні з зарубіжними аналогами) при нижчій собівартості; третє – відновлення розширеного відтворення наукомістких засобів виробництва; четвертий напрям – розробка структурно-орієнтованої інвестиційної політики.

Список використаних джерел

1. Дмитренко О.В. Вісник Харківського національного університету імені В. Н. Каразіна, серія «Економічна», Харків – 2016. – №93. – Вип. 91. – С. 18-25.

CONCEPTUAL FRAMEWORKS FOR STRATEGIC MANAGEMENT OF ACTIVITIES OF HIGHER EDUCATIONAL INSTITUTIONS OF UKRAINE IN THE CONTEXT OF GLOBAL TRANSFORMATION PROCESSES

*Tymoshenko D. V., PhD in Economics, Associate Professor,
Ivano-Frankivsk National Technical University of Oil and Gas*

In his work [1], P. Sheremeta offers three key strategic decisions which most of all promote the building of a modern development strategy of higher educational institution:

- 1) Decision on offer uniqueness (focusing on differentiation of services from others and their uniqueness);
- 2) Decision on what never to do (support of image and reputational capital along with understanding of incompatibility of certain types of activities);
- 3) Synergy of all activities (competitive advantages of the educational institution are accumulated, rather than mutually exclusive).